

Lezing Zondag 15 maart 2009 Bharata Maharaja/Jada Bharata **Canto 5 H8/9**

Inleiding

Bharata Maharaja, was de keizer van de hele wereld. Hij verrichte verschillende vedische ritten en wist de Allerhoogste Heer tevreden te stellen door Hem op verschillende wijzen te vereren.

Toen hij daar rijp voor was, verliet hij zijn huis en ging naar Hardwar waar hij zich aan devotionele activiteiten wijdde.

In opdracht van zijn vader Heer Rsabhadeva trouwde Bharata Maharaja met Pancajani de dochter van Visvarupa, waarna hij de wereld zodanig regeerde, dat er overal vrede heerste.

Hij verwekte 5 zonen:

- Sumati
- Rastrabhrta
- Sudarsana
- Avarana en
- Dhumraketu

Hij verdeelde zijn koninkrijk onder zijn 5 zonen. Hij verliet het paleis en begaf zich naar de Asrama van Pulaha (Pulahasrama) in Hardwar. Hier kan men de salagrama-sila's verkrijgen.

Hij leefde daar van groente en vruchten. Hij vereerde Heer Vasudeva met alles wat voorhanden was. Door zijn hoge niveau van geestelijke realisatie, vertoonde hij extatische kenmerken zoals: tranen en beven.

Het verhaal van Bharata Maharaja

Op een dag, ging Bharata Maharaja aan de oever van de Gandaki zitten, om zijn mantra's te chanten. Terwijl hij daar zat, kwam er een hinde/hert water drinken. Opeens hoorde hij een leeuw brullen, dit geluid deed het hert en elk levend wezen opschrikken.

Het hert was van nature altijd al bang om gedood te worden en keek daarom schrikachtig om zich heen. Ze schrok zo, dat ze heel snel over de rivier sprong. Het hert was zwanger en door de grote angst viel tijdens de sprong haar babyhertje uit haar schoot in de stomende rivier.

Letterlijk vertaald uit SB

- Wanneer een zwangere vrouw aan grote emoties van blijdschap of angst onderhevig is, bestaat er alle kans dat ze een miskraam krijgt. Daarom moeten zwangere vrouwen dergelijke emoties bespaard blijven.

Omdat het hert gescheiden was van de kudde en haar jong verloren had, was ze zo bedroefd, dat ze in een grot neerviel en onmiddellijk stierf.

Bharata Maharaja had alles gezien en toen hij zag hoe het moederloze hertje door de stroom werd meegevoerd, kreeg hij medelijden. Als een oprechte vriend, tilde hij het jonge hertje uit de golven en omdat hij wist dat hij geen moeder meer had, nam hij hem mee naar zijn Asrama.

Onderbouwing SB blz 263/164

De natuurwetten, werken op een subtiële manier, waar wij geen weet van hebben. Bharata Maharaja was een groot koning en zeer gevorderd op het gebied van toegewijde dienst. Hij had bijna het niveau van liefdevolle dienst aan de Heer bereikt, maar zelf van die hoogte viel hij weer terug naar het materiële vlak. De BG waarschuwt hier voor in H 11 vers 15:”

O’beste onder de mensen (Arjuna), wie zich door geluk noch verdriet uit zijn doen laat brengen en altijd evenwichtig blijft, komt zeker in aanmerking voor bevrijding.

Het SB zegt daarom, dat wij behoedzaam te werk moeten gaan. Want door het minste geringste, kunnen wij terugvallen in het materiële bestaan.

Door het doen en laten van Bharata Maharaja te bestuderen, kunnen wij leren hoe wij volkomen bevrijd kunnen raken van alle materiële gehechtheid.

Wij moeten blijk van mededogen geven jegens alle ander levende wezens, door ze van het materiële naar het geestelijke niveau te verheffen.

Doen wij dit niet, dan lopen wij de kans dat onze geestelijke vooruitgang ieder moment teniet wordt gedaan en lopen wij de kans om terug te vallen naar het materiële vlak.

Geleidelijk aan raakte Bharata Maharaja steeds meer gehecht aan het hertje. Hij begon hem groot te brengen, door gras te voeren en hem te beschermen tegen de tijgers en leeuwen.

Als het hert leuk had streelde hij hem en liet hem op zijn gemak voelen. Hij kustte hem zelfs als blijk van liefde.

Omdat hij er zo aan gehecht was om voor het hertje te zorgen, verwaarloosde hij zijn regels en bepalingen voor het maken van geestelijke vooruitgang en dacht hij zelfs niet meer aan de Allerhoogste Godspersoon. **Na slecht een paar dagen, was hij zijn hele geestelijk leven vergeten.**

Onderbouwing SB blz 266

Dit vers laat ons zien hoe belangrijk het is dat we onze geestelijke verplichtingen zeer zorgvuldig na moeten komen, door de regels en bepalingen te volgen en de Hare Krishna maha mantra te chanten.

Doen wij dit niet, dan zullen wij op een gegeven moment ten val komen.

Dit wordt bevestigd in de BG H 18 vers 5:

Offers, liefdadigheid en ascese dienen niet te worden gestaakt, integendeel, men moet er juist mee doorgaan, want offers, liefdadigheid en ascese zuiveren zelfs de grote zielen. Zelfs een sanyasi, moet hier mee door gaan.

Blz 267

Bharata Maharaja begon te denken, dat door de invloed van de tijd dit hulpeloze hertje zijn familieleden en vrienden verloren is en nu zijn toevlucht bij hem heeft gezocht. Hij kent niemand anders dan mij. Hoe kan ik hem nou verwaarlozen?

Dit hert verstoort misschien mijn geestelijk leven maar ik ben mij er van bewust dat als een hulpeloze persoon zijn toevlucht tot mij zoekt ik hem niet mag negeren, daarmee zou ik een grote fout begaan

Onderbouwing SB

Een gevorderd persoon in Krishnabewustzijn voelt van zelfsprekend heel veel mededogen voor alle lijdende levende wezens in de materiële wereld.

Maar als men de ware oorzaak achter het materiële leed van de gevallen zielen niet begrijpt en mededogen voelt vanwege hun lichamelijke situatie, zoals Bharata Maharaja deed, zal men ten val komen.

Wie werkelijk mededogen voelt, moet de lijdende mensheid proberen om ze van materieel tot geestelijk bewustzijn te verheffen.

HARINAMA/BOEKVERSPREIDING Etc....

Bharata Maharaja vergat, dat hij het hert nooit tot geestelijk bewustzijn zou kunnen verheffen.

Er staat in de BG yam hi na vayathayanty ete purusarsaba: Wat het materiële lichaam betreft, kunnen wij voor niemand iets doen.

Dankzij Krishna's genade, kunnen wij iemand wel **tot geestelijk bewustzijn verheffen.**

Blz 269

Maya is heel sterk, het is onmogelijk om iemands materiële situatie van wie dan ook te verbeteren. Alles is van hogere hand vastgesteld op basis van iemands Karma. Alleen door iemand tot geestelijk bewustzijn te verheffen, kunnen wij ze helpen.

Uit gehechtheid aan het hert, nam Bharata Maharaja het hert naast hem als hij ging rusten, ging met hem wandelen, baden en at zelfs met hem. Zo raakte zijn hart uit genegenheid gebonden aan het hert. Omdat hij bang was, dat de andere dieren hem iets aan zouden doen, nam hij hem ook mee als hij vruchten e.d. in het bos ging halen.

Hij droeg hem zelfs op zijn schouders.

Blz 271

Bharata Maharaja had zijn paleis, vrouw, kinderen en koninkrijk opgegeven om geestelijke vooruitgang te maken, maar viel ten prooi aan materiële genegenheid aan een onbeduidend tam hert. Dus wat voor zin had hem om alles op te geven. Als wij werkelijk geestelijke vooruitgang willen maken, moeten wij heel goed oppassen, dat wij ons alleen aan Krishna hechten en aan niemand anders. We mogen nooit vergeten, dat alles wat wij doen werken etc. voor Krishna doen. Als wij ons dat herinneren, lopen we geen enkel risico dat we het slachtoffer van dergelijke materiële activiteiten worden.

Blz 272

Terwijl Bharata Maharaja bezig was met het vereren v/d Heer stond hij herhaaldelijk op om te zien waar het hert was. Dan zocht hij hem en als hij hem dan vond en gaf wat hij nodig had, zegende hij hem met de woorden: Mijn lief hertje moge je volkomen gelukkig zijn.

Onderbouwing SB blz 273

Bharata Maharaja was zo gehecht aan het hert, dat hij zich niet meer kon concentreren op zijn eredienst aan de Heer, zijn geest dwaalde steeds maar af. **Als onze geest tijdens het vereren van de Heer afdwaalt, is onze eredienst niet meer dan uiterlijk vertoon waar niemand iets aan heeft!** Het feit, dat Bharata Maharaja steeds op moest kijken waar het hert was, was een teken dat BM zich niet meer op het geestelijk niveau bevond.

Als Bharata Maharaja het hert niet kon vinden, raakte hij enorm van streek. Hij was dan net als een gierigaard die wat rijkdom vergaard heeft, maar het daarna kwijtraakt en diep ongelukkig is.

Onderbouwing SB blz 274

Om geestelijke vooruitgang te maken, moeten wij onze gehechtheid op het dienen van de Heer richten. **Srila Rupa Gosvami bad, dat zijn aantrekking tot de dienst van de Heer even spontaan mocht zijn, als de aantrekking die jonge mannen en vrouwen naar elkaar voelen.**

Caitanya Mahaprabhu, sprong in de oceaan of huilde s' nachts omdat hij Krishna zo miste. Als wij onze gehechtheid richten op materiële zaken, zullen we van het geestelijke pad afraken.

Op een dag was hij het hertje kwijt en BM kreeg allerlei rare gedachten in zijn hoofd, misschien is hij verslonden door een wolf of tijger. De zon ging onder, maar hij was nog steeds niet terug.

Mijn hertje is net een prinsje, wanneer zal hij terugkomen en weer rondartellen? Uit genegenheid, kan iemand verschillende namen verzinnen.

Hij herinnerde zich wat hij allemaal met het hert gedaan had, dat hij soms boos werd als BM aan het mediteren werd. Hij raakte met de punten van zijn horens aan die zo zacht waren als waterdruppels.

Blz 282

Hij ging buiten op zoek naar het hert. En opeens zag hij de hoefafdrukken en begon ze uit liefde te verheerlijken.

Bharata maharaja zei tegen de maan: Door de brandende koorts die ik door dit gemis voel, lijd ik als of ik middenin een bosbrand sta.

Sukadeva Goswami vervolgde:

De reden van de gehechtheid aan het hert en de reden dat Bharata Maharaja zijn Verering aan de Allerhoogste Gogspersoon op gaf, heeft te maken met zijn baatzuchtige activiteiten uit het verleden. Karma dus.

Degene die tot toegewijde dienst zijn overgegaan, zijn gevrijwaard van de gevolgen van in hun het verleden begane daden.

Volgens deze verklaring, zou Bharata Maharaja niet gestraft mogen worden voor zijn in het verleden begane daden. De conclusie is, dat Bharata Maharaja er bewust voor gekozen had om zo extreem aan het hert gehecht te raken en zijn geestelijke vooruitgang te verwaarlozen.

Opdat hij zijn fout onmiddellijk goed zou maken, moest hij toen voor korte tijd in een hertelichaam leven. Deze maatregel was er alleen maar voor bedoeld, om zijn verlangen om een gevorderde toegewijde te worden sterker te maken.

Hoewel hij een hertelichaam kreeg, vergat hij niet wat hem in het verleden was overkomen als gevolg van een opzettelijke fout wat hij begaan had.

Uit het feit, dat hij er hevig naar verlangde om dit hertelichaam te verlaten, blijkt dat zijn gehechtheid aan toegewijde dienst intenser geworden was, zozeer zelfs, dat hij in zijn volgende leven volmaaktheid bereikte in het lichaam van een Brahmana (Jada Bharata).

Als goswami's in vrindavan bijvoorbeeld opzettelijk een fout begaan, zullen ze toch weer in vrindavan geboren worden, als honden, apen of schildpadden.

Ze brengen dan een korte tijd door in deze lagere levensvorm, waarna ze weer naar de geestelijke wereld verheven worden.

Zo'n straf is maar van korte duur en is niet te wijten aan vroeger karma.

Blz 268

Op het moment, dat Bharata Maharaja stierf, zag hij het hert opeens naast hem zat net als een zoon die om zijn dood treurde.

De geest van hem was daarom volkomen gericht op het lichaam van het hert en als gevolg daarvan, kreeg hij een hertelichaam. Hoewel hij zijn menselijke lichaam kwijt was, vergat hij niet wat er in zijn vorige leven gebeurd was. Anderen, vergeten op de moment van de dood wat er in hun leven gebeurd was, maar Bharata Maharaja niet, omdat hij ooit het hoogste niveau van toegewijde dienst bereikt had. Deze speciale zegen, behoeft hem ervoor dat hij nog verder zou terugvallen.

De zijnstoestand die men zich bij het verlaten van het lichaam herinnert, o zoon van Kunti, zal men voorzeker weer bereiken

Vanwege zijn vroegere devotie activiteiten, nam hij nu het vaste besluit om zijn toegewijde dienst te vervolmaken, ook al zat hij in een hertelichaam.

Blz 287

In de Brahma samhita staat: Karmani nirdahati kintu ca bhakti-bhajam.

Dit vers bewijst, dat een toegewijde dankzij de genade van de AH nooit verslagen wordt. Als een toegewijde opzettelijk zijn toegewijde dienst verwaarloost, wordt hij misschien enige tijd gestraft, maar daarna pakt hij zijn toegewijde dienst weer op en keert hij terug naar huis, terug naar God

Blz 289

In zijn hertelichaam, begon Bharata Maharaja te jammeren, Dwaas die ik ben geweest. Ik ben van het pad der zelfrealisatie afgeraakt. Ik had mijn zonen, vrouw en huis opgegeven om geestelijke vooruitgang te kunnen maken en had mij teruggetrokken op een eenzame heilige plek in het woud.

Daar slaagde ik erin om meester te worden over mijn zinnen en tot zelfrealisatie te komen en was ik steeds met toegewijde dienst bezig door over de AH Vasudeva te horen, aan hem te denken, over hem te chanten, hem te vereren, en hem te herinneren.

Mijn inspanningen werden met succes bekroond en zelfs zozeer, dat mijn geest altijd opging in toegewijde dienst. Door mijn eigen dwaasheid raakte mijn geest echter opnieuw gehecht, ditmaal aan een hert. Nu heb ik een hertelichaam gekregen en bevind ik me verre van mijn devotie praktijken.

Deze geschiedenis is van groot belang voor iedere toegewijde. Als we onze positie misbruiken en denken dat we alles kunnen doen waar we zin in hebben onder het mom dat we ons volledig geven in toegewijde dienst, zullen we net als Bharata Maharaja moeten lijden en veroordeeld worden om een lichaam te aanvaarden, dat onze toegewijde dienst in de weg staat.

De straf is niet hetzelfde als de straf die een gewone materialist moet ondergaan.

Door de genade van de AH wordt een toegewijde op zo'n manier gestraft dat zijn verlangen om de lotusvoeten van Heer Vasudeva te bereiken alleen maar sterker wordt. En door dit intense verlangen, keert hij in zijn volgende leven terug naar huis.

Alleen de menselijke levensvorm stelt ons in staat om toegewijde dienst te doen.

Degene die voor het KB hebben gekozen, moeten heel goed oppassen dat ze geen moment verliezen of voorbij laten gaan zonder te chanten of aan de AH en zijn activiteiten te denken.

Krsna leert ons hier door het verhaal van Bharata Maharaja dat we voorzichtig moeten zijn als we toegewijde dienst verrichten.

We moeten opletten, dat we geen moment verspillen met onnodig praten, teveel slapen (laat ons het ware doel van het leven vergeten), en teveel eten.

Het gevolg hiervan is, dat we onze zinnen willen bevredigen en daardoor lopen we het risico omin een lagere levensvorm terecht te komen.

We moeten daarom het advies van Srila Rupa Goswami opvolgen: avyartakalatvam. We moeten ervoor zorgen, dat ieder moment van ons leven uitsluitend voor het doen van toegewijde dienst gebruikt wordt en nergens anders voor. Dat is de veiligste situatie voor iemand die terug wil keren naar huis, terug naar God. (Op het werk foto van Krsna, Krsna als paramatma in ieders hart zien, ook op werk/school etc.)

291

Bharata Maharaja had in zijn hertelichaam voortdurend berouw en zo raakte hij onthecht van al het materiële. Hij verliet zijn moederhert, sprak met niemand en ging naar de plaats waar hij geboren was om terug te keren naar het Salagramawoud waar de asrama van Pulastya en Pulaha lag.

Wij moeten ons ook niet hechten aan onze geboorteplaats en familie, maar we moeten onze toevlucht zoeken bij de toegewijden en KB worden.

292

Toen Bharata Maharaja in die asrama woonde, past hij dit keer wel op dat hij niet weer het slachtoffer werd van verkeerd gezelschap. Hij vertelde niemand over zijn verleden en at alleen droge bladeren. Hij was echter niet werkelijk alleen, hij had het gezelschap van de superziel. Op die manier, wachtte hij in zijn hertelichaam het moment v/d dood af. Terwijl hij een bad nam in die heilige plaats, verliet hij uiteindelijk zijn lichaam.

Als men zich echter vrijwillig ten prooi laat vallen aan zinsbevrediging, wordt men tenminste een leven lang gestraft, zoals het geval was met Bharata Maharaja.

H9 Jada Bharata

Bharata Maharaja, werd geboren als een brahmana. Hij gedroeg zich in dat lichaam, als of hij doof, stom en achterlijk was. Ook in dit leven, kon hij zich de gebeurtenissen van zijn vorige leven herinneren. Om te vermijden, dat hij beïnvloedt zou worden door de samenleving, deed hij net als of hij doofstom was. Hij paste heel erg goed op, dat hij niet nog een keer ten val zou komen en hij ging met niemand om die geen toegewijde was.

Dat voorbeeld zou iedereen moeten volgen: **Caitanya Mahaprabhu zei: men moet de omgang met niet-toegewijden strikt vermijden, zelfs als zijn het zijn eigen familieleden.**

Toen Bharata Maharaja zich in het lichaam van een brahmana bevond, dachten de mensen in de buurt dat hij achterlijk en gek was, Maar innerlijk was hij voortdurend aan het chanten en dacht hij aan de AH.

Hoewel zijn vader hem een goede opvoeding wilde geven en hem wilde zuiveren door een heilige brahmana draad te geven, gedroeg hij zich op zo'n manier, dat zijn vader en moeder dachten dat hij gek was en geen enkele interesse had voor dergelijke zuiveringsriten.

Jada Bharata zei nooit iets. Na de dood van zijn ouders, gaven zijn stiefmoeder en stiefbroers hem afschuwelijke dingen te eten, maar Jada Bharata stoorde zich daar niet aan en bleef opgaan in Krishna bewustzijn.

Op een nacht, kreeg hij de opdracht om de wacht te houden bij een rijstveld en tijdens die nacht werd hij door een leider van een roversbende ontvoerd. Offering Kali....

H10 Jada Bharata ontmoet Maharaja Rahugana

Koning Rahugana had een drager nodig voor zijn Palankijn en kwamen Jada Bharata tegen. Omdat hij er jong en sterk uit zag en dwongen hem zonder aarzelen om de palankijn te dragen. JB deed dit uit nederigheid.

Tijdens dit dragen was JB zo bang dat hij op een mier zou trappen, dat de palankijn scheef ging en de koning werd boos en schold hem uit.

JB zei niks en ging door, toen de koning zag dat hij door bleef gaan schold hij hem nog meer uit en toen begon JB tegen de koning te praten.

Toen de koning de zuiver woorden van JB hoorde raakte hij langzaam gezuiverd en begon spijt te krijgen van zijn overtredingen. Hij begreep dat hij een groot heilig persoon beledigd had. Hij vroeg hem om vergiffenis.

